

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.358 van 18 september 2018
in de zaak A. 226.109/IX-9376**

In zake: Hanne VAN DEN BROECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde Minnen
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Ballaarstraat 69-71 bus 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW KATHOLIEK ONDERWIJS BISDOM ANTWERPEN
DE NETE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Hendrickx
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 september 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw Katholiek Onderwijs Bisdom Antwerpen de Nete, waarbij aan Hanne Van den Broeck een oriënteringsattest C wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 september 2018, om 10.30 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hilde Minnen, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Christophe Vangeel, die *loco* advocaat Jean Hendrickx verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is tijdens het schooljaar 2017-2018 ingeschreven als leerling in het eerste jaar van de derde graad wetenschappen-wiskunde (ASO) in het Heilig-Hartcollege te Heist-op-den-Berg, onderwijsinstelling die behoort tot de vzw Katholiek Onderwijs Bisdом Antwerpen de Nete.

Op het einde van het schooljaar behaalt verzoekster een jaartotaal van 59%, met jaartekorten voor chemie (47%), fysica (45%) en wiskunde (44%). De delibererende klassenraad kent aan verzoekster een oriënteringsattest C toe. Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De klassenraad constateert dat Hanne onvoldoendes behaalt voor chemie, fysica en wiskunde. Het resultaat voor biologie is eerder zwak. In een richting wetenschappen-wiskunde zijn dit vakken van de richting. De klassenraad heeft rekening gehouden met de onderzoeksverslagen van het CLB.

Ondanks zeer sterke inzet van Hanne leidt dit niet tot het gewenste resultaat.”

Overleg tussen verzoekster, haar ouders en de directeur leidt tot een nieuwe bijeenkomst van de delibererende klassenraad.

De klassenraad bespreekt de studiebegeleiding, argumenteert waarom volgens hem de “[o]vergang naar 6TW [...] niet haalbaar [is]” en beslist het C-attest te handhaven.

3.2. Op 4 juli 2018 dient verzoekster bezwaar in bij het schoolbestuur.

3.3. Op 27 augustus 2018 beslist de beroepscommissie “om de beslissing van de delibererende klassenraad niet te hervormen”. Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

“0.

Verzoekers noteren verschillende zaken die zouden wijzen op elementen die procedureel niet in orde zouden zijn.

In het dossier bevinden zich in elk geval de kopieën van de notulen van de tweede vergadering (= de bestreden beslissing) evenals de aanwezigheidslijst, die tevens toelaten de correcte samenstelling na te gaan van de beroepscommissie.

Gezien het feit dat de beroepscommissie volkomen zelfstandig een nieuwe beslissing neemt en die ab ovo motiveert, doen die opmerkingen niet echt terzake. Ook motiveringsgebreken doen om die reden de facto weinig ter zake.

Wat betreft de onjuistheden in het dossier, noteert de beroepscommissie dat over de stukken die de grond van de zaak betreffen (de puntenlijsten, proefwerken, enz.) geen enkele betwisting bestaat.

1.

Dat de school zou hebben nagelaten na het 4de jaar een heroriëntering aan te raden aan verzoekers, kan de beroepscommissie, op basis van het dossier, niet bijtreden.

Ook in het vierde jaar begon Hanne minder goed. In de loop van het tweede semester zette zij een en ander op vrij spectaculaire wijze recht.

In het vierde jaar haalde Hanne voor de betrokken vakken volgende resultaten:

- chemie: 66% (I: 71 (66 – 74) – II: 62 (61 – 63))
- fysica: 50% (I: 36 (47 – 28) – II: 59 (64 – 55))
- wiskunde: 62% (I: 52 (65 – 43) – II: 69 (80 – 62))

Het tweede semester zat Hanne voor fysica en wiskunde boven het klas-gemiddelde.

In totaal haalde Hanne dat jaar 67% (I: 65% en II: 69%).

De beroepscommissie ziet niet goed in waarom een klassenraad zich, met deze resultaten voor ogen, zou verzetten tegen de keuze van Hanne om WeWi te beginnen in de derde graad, een richting waarop zij blijkbaar haar zinnen gezet had.

2.

Verantwoordelijk voor de studiekeuze zijn in laatste instantie de ouders. De school kan daarin ondersteunen met deskundig advies, maar ook niet meer dan dat.

De betrokken leraars hadden tijdens het oudercontact van december 2017, dat blijkt uit het dossier, mogelijk gesuggereerd dat Hanne misschien beter af zou zijn in de richting TW (Techniek-Wetenschappen), in elk geval heeft Hanne overduidelijk zelf met een verandering van richting rekening ge-houden.

De ouders wilden daarover een onderhoud, dat werd uitgesteld tot het oudercontact van januari. Het probleem van de studiekeuze is echter door de ouders niet meer ter sprake gebracht in januari en Hanne bleef in dezelfde richting.

De visie van de klassenraad kwam hierop neer: Hanne moet niet per se van richting veranderen, maar moet grondig studeren indien zij wil slagen. Daarvoor was al vroeger en werd opnieuw hulp aangeboden op maat.

Om allerlei redenen hielden verzoekers die hulp grotendeels af.

Hanne zelf wilde, ook daarvoor zijn in het dossier voldoende aanwijzingen, koste wat het kost in de richting Wetenschappen-wiskunde blijven.

3.

Hanne behaalde 3 onvoldoendes:

- Wiskunde (6 weekuren): 44% (I: 54 – II: 38)
- Fysica (2 weekuren): 45% (I: 44 – II: 45)
- Chemie (2 weekuren): 47% (I: 52 – II: 43)

Hanne doet de richting Wetenschappen-Wiskunde; de betrokken vakken zijn drie van de vier richtingspecifieke vakken.

De leerplandoelstellingen zijn voor deze vakken niet in voldoende mate behaald.

De beslissing om Hanne als niet geslaagd te beschouwen en een oriënteringsattest C toe te kennen is, alleen al op basis van de punten, alles behalve een onredelijke beslissing.

Verzoekers zijn het, gezien de oplossing die zij voorstellen, met de bevindingen van de klassenraad trouwens eens.

4.

De ‘oplossing’ die verzoekers voorstellen kan geen aanleiding vormen om alsnog een oriënteringsattest A toe te kennen, oriënteringsattest dat immers inhoudt dat de leerling niet alleen mag, maar moet overgaan naar het volgend leerjaar. Van 1 tot 4 kan dat nog zonder enige beperking wat de stu-

dierichting betreft. Bij de overgang van 5 naar 6 (van het eerste leerjaar van de derde graad naar het tweede leerjaar van de derde graad) kan echter niet van studierichting veranderd worden.

De beroepscommissie, anders dan een rechtscollege, mag zich als orgaan van intern beroep laten leiden door opportuniteitsredenen. Er zijn echter grenzen. De beroepscommissie kan geen beslissingen nemen die zouden inhouden dat de klassenraad van het volgend leerjaar gebonden is, versta: die klassenraad zouden dwingen om een welbepaalde studievoortgangsbepaling te nemen. Dat geldt voor de delibererende klassenraad, maar evengoed voor de toelatingsklassenraad.

Indien een toelatingsklassenraad niet zou toestaan dat Hanne van studierichting verandert, zou zij terechtkomen in het zesde jaar Wetenschappen-wiskunde. De beslissing van de beroepscommissie zou trouwens inhouden dat zij Hanne daartoe in staat acht.

De beroepscommissie kan niet een oriënteringsattest A toekennen onder de opschortende voorwaarde van een positieve beslissing van de toelatingsklassenraad van een andere school.

Veranderen van studierichting tussen 5 en 6 is een gunst voorbehouden aan leerlingen die in het vijfde jaar geslaagd zijn. En Hanne is niet geslaagd.

5.

De beroepscommissie wil ook nog de gegevens in het dossier betreffende de leermoeilijkheden van Hanne in een juist daglicht stellen.

Zij verklaren geheel of ten dele waarom Hanne niet de resultaten neerzet die men zou verwachten en die men blijkbaar ook verwachtte.

Het is de beroepscommissie ook duidelijk dat de intensieve begeleiding van 2,5 uur per week door een externe de zwaktes lange tijd heeft kunnen ondervangen. Het is daarvoor dat de bijlesgeefster heeft willen waarschuwen op het ogenblik dat zij aan de ouders heeft aangegeven dat de situatie niet meer houdbaar was.

Het feit dat de slechte prestaties daarmee verklaard zijn, neemt echter niet weg dat de cijfers die er staan het reële kennen en kunnen weergeven van Hanne en de beginsituatie schetsen om het zesde jaar aan te vatten.

In de wetenschap bovendien dat met het stellen van de diagnose het leerprobleem zelf – dat deels al zeer lang gekend blijkt te zijn geweest – niet verholpen is, acht de beroepscommissie het onmogelijk om de ontstane achterstand weg te werken in de loop van het zesde jaar, waar van in het begin zal gesteund worden op kennis en kunde die Hanne niet of onvoldoende beheerst.”

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of

het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Weliswaar onder een hoofding ‘belang’ merkt verzoekster op dat de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid het enige rechtsmiddel is dat een tijdige en afdoende bescherming kan bieden voor de in het geding zijnde belangen, namelijk om zonder verlies van een schooljaar de studie te volgen van haar keuze.

Aldus alludeert verzoekster op de vaste rechtspraak van de Raad van State omtrent de besproken schorsingsvoorwaarde in dit soort onderwijsgeschillen.

Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

6. De eerste schorsingsvoorwaarde is vervuld.

VI. Ernst van de middelen

A. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Er is reden om het tweede middel eerst te onderzoeken. Dit middel is geput uit de schending van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de klastitularis haar resultaten op het kerstrapport “heel behoorlijk” heeft genoemd, zodat de school bij haar de verwachting heeft gewekt, wat ook door de beroepscommissie kon worden vastge-

steld, dat zij zou slagen indien die resultaten konden worden voortgezet. Het is dan wel niet de beroepscommissie die dat vertrouwen heeft gewekt, zij moet wel rekening houden met alle concrete elementen die voorliggen en kan niet voorbijgaan aan dit opgewekte vertrouwen. Indien de resultaten zodanig slechter werden dat zij niet langer “heel behoorlijk” waren, dan moest de school dit met zoveel woorden aan verzoekster en haar ouders meedelen. Op het rapport werden geen commentaren geformuleerd en de bedenkingen van de begeleidende klassenraad werden niet gecommuniceerd, zodat het rechtmatig opgewekte vertrouwen “op geen enkel ogenblik afgenomen [werd]”.

Beoordeling

8. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedragslijn of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen.

9. Uit een e-mailbericht met het oog op een oudercontact naar aanleiding van het kerstrapport, waarin de klastitularis de op dat ogenblik door verzoekster behaalde cijfers “overigens heel behoorlijk” noemde, meent verzoekster het vertrouwen te hebben mogen putten dat zij zou slagen voor dit schooljaar “indien zij de resultaten van Kerstmis kon verder zetten”.

10. Nog daargelaten dat de Raad van State op het eerste gezicht in zo een korte commentaar van 21 december 2017 bij rapportcijfers voor het kerstrapport in het vooruitzicht van een bespreking ervan tijdens een oudercontact, vooralsnog geen toezegging, belofte of beleidslijn leest omtrent de eindbeoordeling in juni, moet worden vastgesteld dat de cijfers van verzoekster met Kerstmis op één na – fysica (44%) – alle slaagcijfers waren – bijvoorbeeld: voor wiskunde behaalde zij een tussentotaal van 54% en voor chemie 52% – en dat haar rapport

einde juni maar liefst drie jaartekorten laat optekenen – chemie (47%), fysica (45%) en wiskunde (44%).

Bezwaarlijk lijkt dan staande te houden dat de resultaten van het eerste semester zijn “verdergezet”, “in dezelfde lijn” liggen of dat er slechts sprake is van een “beperkte achteruitgang”.

Wat er ook te denken is over verzoeksters opvatting over en invulling van het vertrouwensbeginsel, voor de beoordeling van het middel volstaat het om vast te stellen dat haar stelling uitgaat van een voorwaarde die zij *prima facie* hoe dan ook niet heeft vervuld.

Alleen al om die reden is het middel niet ernstig, zonder dat moet worden onderzocht in welke mate een delibererende klassenraad en, vervolgens, een autonoom beroepsorgaan, zoals verzoekster beweert, gebonden zijn door uitspraken van een individuele leraar, zelfs al is die de klastitularis.

11. Het tweede middel is niet ernstig.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “inzonderheid van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekster wijst erop dat zij voor de beroepscommissie in essentie heeft aangehaald dat de school aan de hand van de resultaten van het eerste semester bij haar het vertrouwen heeft gewekt dat zij zou slagen indien haar re-

sultaten in dezelfde lijn zouden liggen, dat de begeleidende klassenraad had geadviseerd om de studierichting wetenschappen-wiskunde te blijven volgen en dat de klassenraad de bekommernis van de ouders van verzoekster over de resultaten niet deelde.

Zij betoogt dat zij op die grief – “hun essentiële grief” – in de bestreden beslissing geen antwoord heeft gekregen. De beroepscommissie negeert, volgens verzoekster, dat haar ouders een overstap naar een technische richting wilden bespreken en dat de klastitularis als antwoord hierop in een e-mailbericht van eind december 2017 haar resultaten “heel behoorlijk” heeft genoemd zodat de commissie ook het vertrouwen negeert dat daardoor “op onzorgvuldige wijze” bij verzoekster zou zijn gewekt omtrent haar slaagkansen. Zij had ook vragen gesteld bij een verslag van een klassenraadvergadering van 13 maart 2018, maar daarop is de beroepscommissie evenmin ingegaan. Aldus acht verzoekster de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd.

Door niet in te gaan op de bovenvermelde grief, heeft de beroepscommissie ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. De beroepscommissie gaat verder in tegen de stukken door te stellen dat verzoekster koste wat het kost de studierichting wetenschappen-wiskunde wilde blijven volgen en dat na het kerstrapport aan verzoekster voorgesteld zou zijn om een geschiktere studierichting in het TSO te kiezen. Verzoekster heeft altijd ontkend dat haar een dergelijk voorstel zou zijn gedaan. Haar ouders hebben net in december 2017 gevraagd de resultaten te bespreken in functie van een mogelijke overgang naar een technische richting, maar daarop werd alleen geantwoord dat de resultaten “heel behoorlijk” waren. De beroepscommissie neemt, zonder steun in het dossier, zomaar beweringen voor waar aan.

Beoordeling

13. In dit middel verwijt verzoekster in de eerste plaats aan de beroepscommissie dat zij in de bestreden beslissing geen antwoord leest op haar grief omtrent de schending van het vertrouwensbeginsel.

Uit de bespreking van het tweede middel is voorlopig gebleken dat het uitgangspunt van verzoekster, namelijk van een schending van een rechtmatig gewekt vertrouwen, niet wordt bijgevalen.

Daaruit volgt op het eerste gezicht dat zij in die mate geen belang heeft bij het vernemen van een antwoord van de beroepscommissie, en bijgevolg ook geen belang bij dit aspect van het eerste middel.

14. Dat lijkt trouwens ook het geval in zoverre verzoekster met haar eerste middel antwoorden verwacht van de beroepscommissie op bezwaren waarin zij wezenlijk de begeleidende klassenraad verwijt niet zijn rol als knipperlichtorgaan te hebben gespeeld en dat de rapporten geen indicaties bevatten dat haar resultaten niet zouden volstaan om te slagen.

Vraag is immers hoe die bezwaren, mochten ze gegrond zijn, tot een voor verzoekster gunstiger evaluatiebeslissing kunnen leiden, terwijl *prima facie* in de beroepsprocedure enkel dergelijke grieven een uitdrukkelijk antwoord behoeven.

De beroepscommissie zou immers moeten oordelen dat wat ter staving ervan door verzoekster wordt aangewend, mogelijk kan aantonen dat de school mede aansprakelijk is voor het minder gunstig resultaat, maar niet vermag aan te tonen dat dit resultaat ten onrechte als minder gunstig werd beschouwd. Immers, één zaak is of de leerling bewezen heeft de van haar verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als zij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die haar op het examen

heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven. Zulks betekent dat, indien een leerling de school terecht verwijt geen opmerkingen in de loop van het schooljaar te hebben gemaakt en geen tijdige (her)oriëntering of passende begeleidingsmaatregelen te hebben voorgesteld, dat op zijn hoogst kan betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt aan het minder gunstige eindresultaat van de leerling, maar niet dat dat resultaat gunstiger wordt.

Er valt met andere woorden niet dadelijk in te zien hoe een eventuele tekortkoming in de begeleiding tijdens het schooljaar ertoe moet leiden het uiteindelijke resultaat als beter te evalueren dan wat er is geleverd, laat staan dat van de weeromstuit aan de leerling, ook al heeft zij het schooljaar niet met vrucht beëindigd, ter genoegdoening maar een A-attest verleend moet worden.

Wat er dan weer toe leidt, dat verzoekster geen belang heeft bij het middel dat steunt op het vermeend ontbreken van een antwoord op de voormelde bezwaren.

15. Verzoekster voert nog een discussie omtrent de overwegingen in de bestreden beslissing over wie – leerling, ouders of klassenraad – zou hebben gewenst of net niet zou hebben gewenst dat zij van richting zou veranderen. Die overwegingen lijken, gelet op wat de beroepscommissie overweegt onder punt 3 van haar beslissing, een overtollig motief te vormen, zodat verzoekster ook in die mate geen belang heeft bij haar kritiek.

16. Het eerste middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Een derde middel is geput uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt in dat verband dat zij de beroepscommissie heeft gevraagd om haar een A-attest te geven en om haar toe te laten over te stappen naar het tweede leerjaar van de derde graad humane wetenschappen in een andere school. De afweging die de beroepscommissie daaromtrent heeft gemaakt, noemt verzoekster “onzorgvuldig”. De commissie heeft immers geoordeeld dat de toelatingsklassenraad van die andere school verzoekster misschien niet ging toelaten tot dat leerjaar in die studierichting. Nochtans had verzoekster zelf navraag gedaan bij de nieuwe school en aldaar te horen gekregen dat een en ander slechts een formaliteit zou zijn. Dat is ook meegedeeld aan de beroepscommissie.

Verzoekster legt een lessentabel voor, om aan te tonen dat de wetenschapsvakken waarvoor zij onvoldoende had niet meer voorkomen in humane wetenschappen en dat wiskunde een veel beperkter aandeel heeft in die richting.

Verzoekster wijst erop, tot slot, dat zij nu het eerste jaar van de derde graad humane wetenschappen heeft aangevat en dat zij dus alle vakken waarvoor zij al slaagde opnieuw moet afleggen. Daardoor acht zij de bestreden beslissing onredelijk, mede doordat de beroepscommissie een verkeerde inschatting heeft gemaakt van de overgang naar een zesde jaar humane wetenschappen.

Beoordeling

18. Verzoekster verliest uit het oog dat bij de beroepscommissie, met toepassing van het principe van de toegewezen aard van de administratieve macht, enkel beroep openstaat tegen de handelingen die als dusdanig door de decreetgever worden aangewezen en dat de beroepsinstantie optredend als bestuurlijk orgaan ter beoordeling van het beroep slechts beschikt over de bevoegdheden die de decreetgever haar heeft toegewezen.

19. De beroepscommissie is, ingevolge het instellen door verzoekster van de haar geboden verhaalmogelijkheid, geroepen om een beslissing te

nemen over de evaluatie van verzoekster. Zo dit beroep ontvankelijk is, dan leidt het, zo leert artikel 123/15, § 3, 2°, van de Codex Secundair Onderwijs (VCSO), tot “de bevestiging van het oorspronkelijk evaluatieresultaat of de vervanging door een ander evaluatieresultaat”. Dit evaluatieresultaat, aldus artikel 115/6, § 1, VCSO, “strekt ertoe om, rekening houdend met het pedagogisch project van de school, na te gaan of de leerling in voldoende mate de doelstellingen, vastgelegd door of krachtens decreet- of regelgeving, heeft bereikt of nagestreefd, naargelang van het geval”.

In de voorliggende zaak heeft de beroepscommissie aan verzoekster een C-attest toegekend, dit wil zeggen dat zij volgens het oordeel van de commissie en naar luid van de artikelen 38, 1°, en 39, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 19 juli 2002 ‘betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs’ (het organisatiebesluit) “het leerjaar in de betrokken school heeft beëindigd doch niet met vrucht” en dat zij dus niét “in voldoende mate de doelstellingen die in het leerplan zijn opgenomen heeft bereikt en aldus bekwaam wordt geacht [haar] studies voort te zetten in het volgend leerjaar”.

Artikel 18, § 1, 2°, organisatiebesluit behoudt de toelating tot het tweede jaar van de derde graad ASO in “een andere studierichting van hetzelfde studiegebied” voor aan “de regelmatige leerlingen die het eerste leerjaar van de derde graad van het algemeen secundair onderwijs met vrucht hebben beëindigd”. Kan, om “ernstige medische, psychische, sociale of onderwijskundige redenen”, worden afgeweken van de voorwaarde “hetzelfde studiegebied”, na gunstige beslissing van de toelatingsklassenraad (artikel 34, 2°, organisatiebesluit), dan gaat die afwijkingsbepaling op het eerste gezicht nog steeds ervan uit dat de betrokken leerling het eerste jaar van de derde graad “met vrucht” heeft beëindigd. De beroepscommissie heeft verzoekster daarop ook gewezen: veranderen van studierichting van het eerste naar het tweede jaar van de derde graad is “voorbehouden aan leerlingen die in het vijfde jaar geslaagd zijn”; “En Hanne is niet geslaagd”.

Het middel dat ertoe strekt te bekritisieren dat haar vraag voor een overgang naar een andere studierichting door de beroepscommissie niet zorgvuldig werd beoordeeld, is derhalve *prima facie* niet ter zake dienend. Een vraag om van studierichting te veranderen lijkt overigens, gelet op de voormelde bepalingen, de aan de beroepscommissie opgedragen bevoegdheid te buiten te gaan.

Verzoekster lijkt voorts uit het oog te verliezen dat de onderwijsregelgeving nog andere oplossingen biedt voor een leerling in haar geval, onder de vorm van een “attest van regelmatige lesbijwoning” en een individueel leertraject (zie bijvoorbeeld artikel 34^{quater} organisatiebesluit). De daartoe geëigende procedures zijn echter één zaak, het thans te beoordelen verhaal bij de beroepscommissie tegen het toegekende oriënteringsattest een andere.

In die mate is het middel niet ernstig.

20. Ook wat de schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, kan verzoeksters betoog niet worden bijgevalen.

Verzoekster lijkt op geen enkele wijze wezenlijk te betwisten dat zij met haar cijfers – jaartekorten voor drie van de vier richtingspecifieke vakken – een C-attest moest krijgen en dus niet geslaagd is. Verzoekster overtuigt alleszins niet dat geen enkele andere naar kennis en kunde redelijk bekwame en naar feitelijk optreden redelijk handelende beroepscommissie, geplaatst in dezelfde omstandigheden, een dergelijke beslissing zou nemen.

Er is in die attestering voorts geen gradatie. Een leerling die een C-attest ontvangt moet in principe hetzelfde leerjaar overdoen – al dan niet in dezelfde studierichting. Verzoekster lijkt ook hier voorts uit het oog te verliezen dat de Codex Secundair Onderwijs wel degelijk oplossingen biedt voor een leerling in haar geval, zoals het individueel vrijstellen van het volgen van bepaalde onderdelen van de vorming van een bepaald structuuronderdeel, mits de leerling al geslaagd is voor diezelfde onderdelen binnen het secundair onderwijs (artikel 136

en volgende VCSO). Dit is evenwel een appreciatie die ontsnapt aan de opdracht van de beroepscommissie om op grond van de geleverde prestaties over het al dan niet slagen van de leerling te oordelen. Verzoekster lijkt bezwaarlijk aan de beroepscommissie te kunnen verwijten daartoe met de bestreden beslissing niet het initiatief genomen te hebben.

Ook in die mate is het middel dus niet ernstig.

21. Het derde middel is in zijn geheel niet ernstig.

22. Er is niet voldaan aan de tweede schorsingsvoorwaarde.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 september 2018, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren